

Viteštvo.

Stanko je pravkar prečital knjigo o viteških časih. Zelo so mu bili všeč junaki, o katerih je govorila knjiga.

Šel je Stanko na sprehod in še vedno mislil na knjigo in si očital: »Ah, zakaj se nisem jaz tačas rodil? Kako hraber vitez bi bil! Boril bi se s sovražniki države in Cerkve, branil bi slabotne in ščitil male in zatirane.«

Ravno je premišljeval, kako bi se zavzel za slabotne, pa je zagledal dečka, ki je prevrnil stari ženici košarico z jabolki, potem pa zbežal in se še norčeval iz ženice, ki je morala spet pobirati raztreseni sad. Stanku se je ženica smilila, pa se je sramoval pred ljudmi in ji ni pomagal pobrati jabolk. Jezil se je pa na hudobnega dečka. Rad bi bil skočil za njim in ga kaznoval, pa si je mislil: »Morda je močnejši ko jaz in bi on mene nabil. Ljudje bi se mi pa potem smejali.«

Tako je šel Stanko mimo ženice, ne da bi ji pomagal. Zdaj ni več mislil o sebi, da bi bil zmožen in vreden viteškega imena. S svojo obzirnostjo in bojazljivostjo bi bil kaj malo opravil v tistih junaških časih.

Pa vendar, koliko je priložnosti še tudi danes, da pokažeš viteštvo. Vsak dan se ti nudi sto prilik za to. Toda samo za pogumne!

Na primer:

Ne udeleži se hudobnega dela, čeprav ti drugi zato rečejo, da si bojazljiv!

Ne pij vina in ne kadi, čeprav se drugi radi tega norčujejo iz tebe!

Reši žival iz rok mučiteljev!

Postavi se za šibkega in ne boj se, če obrneš močnejšega proti sebi, da te premaga. Bojazljivec je, kdor drži z močnejšim proti šibkejšemu.

Vedno pa brani resnico, pravico, bori se proti zatiralcem in mučiteljem! Tak vitez bodi, Stanko!